

nemlig de Tab, Statskassen har ved de lettede Toldsatser, der ere tilstaaede Handelsstanden for Handelen paa St. Croix, og som efter en omtrentlig Beregning af Comiteen er anslaaet til 150,000 Rbd. aarligt. Naar det derfor ogsaa maa antages rigtigt, hvad jeg vil indrømme, at man holder sig til at der var en Indtægt af 114,000 Rbd., eller, som den høitærede Minister sagde, 108,000 Rbd. aarligt, **Præmterministeren:** Jeg har maaskee husket feil, vise sig et Tab eller en Underbalance af 36,000 Rbd. aarligt, og det, uden at der tages Hensyn til det Tab, der var ved Afkøbing paa Activerne, nemlig 1,204,000 Rbd. Jeg tillod mig at anføre dette alene for at godtgjøre, at, naar jeg havde tilladt mig at yttre den omtalte Mening i Comiteen, saa var det ikke Noget, der var grebet ud af Luften, men jeg har allerede for flere Aar tilbage, naar Sagen angaaende Finantserne har været paa Bane i Stænderne i Roeskilde, tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at disse Der kostede os for meget, og der var flere Talere, der yttrede det Samme, men det blev staaende derved, og det staaer saaledes endnu. Det kan ikke nægtes, at, kunne de bevares for Staten, saaledes at de ikke medførte noget syndeligt Tab, saa var det ønskeligt, thi der er jo flere Hensyn, som skulle tages, navnlig til Skibsfarten og Søfolkene i denne Deel af Handelen, som er fornøden for os som en søfarende Nation.

Finantsministeren: Da der ikke foreligger noget Forslag i denne Sag, som gaaer ud paa Coloniernes Afhændelse, og det heller ikke er sandsynligt, at det skulde komme noget Omendringforslag i denne Retning, saa haaber jeg, at det vist vil vinde det høie Things Bifald, at jeg ikke indlader mig paa at drøfte de forskjellige Talstørrelser, der ere anførte til Støtte for den sidste Talers Paastand. Jeg beder dette kun bemærket, for at ikke min

Tausshed skal blive forstaaet som en Indvilligelse, naar denne Discussion maatte blive beskjendt i Colonierne.

Orsted: Jeg har antaget, at man ikke kunde komme til andet Resultat, end at man maatte stemme for Stadfæstelsen af den foreløbige Lov i det Væsentlige. (Ja!) Det er ikke, fordi jeg troer, at man kan komme her til en fuld Overbeviisning om, at de Bestemmelser, der ere givne i den foreløbige Lov, i og for sig ere de hensigtsmæssigste. Der kan være megen Tvivl, saavel om det almindelige Princip, som ogsaa om Maaden, hvorpaa det er gennemført, og navnlig synes det, at adskillige af de Toldsatser, som findes i § 6 Nr. 1 Lit. d for Jødevarerne, deels i og for sig ere høje, og deels ikke staae i det bedste Forhold til hinanden, men det, der har bestemt mig, er, at det næsten ikke er muligt her at komme til et fast Resultat, om hvilke Forholdsregler der kunne være de hensigtsmæssigste, og at de Bestemmelser, hvorom der er Spørgsmaal, allerede factiff ere satte i Gang, og at, selv om man kan have nogen Tvivl om Rigtigheden af, at det i sin Tid udkom, vilde det dog være betænkeligt, nu at gjøre en Omvæltning i de factiske Forhold ved at stemme derimod. Jeg har heller ikke ved de Forhandlinger, som nu have fundet Sted, kunnet komme til et andet Resultat; thi navnlig troer jeg ikke, at det er bragt i Klarhed, at der paa Grund af disse Toldsatser opstaaer noget Misforhold mellem den taxtmæssige Betaling, hvortil Regjerne ere bundne, og de Priser, som de maae betale for Jødevarer. Og jeg skulde troe, at, hvis der opstod et saadant Misforhold, saa maatte den fungerende Generalgouverneur vide at raade Bod derypaa, enten ved at forandre den af ham udgivne Taxt, som vistnok kun maatte være foreløbig, eller ogsaa ved at gjøre paa sit Ansvar en foreløbig Nedfattelse i Toldtariffen.